

— Кажи, юначе, попыта Клодій, който все държеше въ рѣка портфеля си, какво ще бѣди и оржіето ти?

— Изъ най-напрѣдъ ще са біймы съ остри чукове, и ако останемъ живы и двама, приложи като са засмѣ съ лукавство Тетродій; ще употребимъ сабя.

— Съ остъръ чукъ! извика Главкъ; не си присмѣтялъ добръ, Лидоне; острийтъ чукъ е гръцко оржіе и го познавамъ най добръ; трѣбаше да чакашъ да са развѣжтъ повече тѣлеснытъ ти силы, които не сѣ равномѣрны за таквази борба; послушай ма остави острия чукъ.

— Невъзможно.

— Че защо?

— Казахъ го, защото той ма покани.

— Но той не та принуди на сила да приемешъ туй оржіе.

— Честта ми ма принуждава, рече гордо Лидонъ.

— Лепиде, азъ турямъ на състязаніе два сестерція срѣщо единъ, че Тетродій ще навые съ чука, и постоянствувамъ на истото състязаніе ако са срази послѣ и съ сабя.

— Приемамъ състязаніето, рече Лепидъ, и ако предложишъ три сестерціи срѣщо единъ. Лидонъ нема да са намътри въ нужда за да употреби сабята. Много си благороденъ, Клодіе!

— А ты, Главке, що казвашъ!

— И азъ турямъ състязаніе три сестерціи срѣщо единъ.

— Добръ; склонявашъ прочес на три сестерціи срѣщо единъ?

— Склонявамъ.

Клодій записа състязаніето въ книжката си.

— Позволи ми, великодушный мой покровителю, рече съ низкъ гласъ Лидонъ на Главка, какво ще спечели отъ състязаніето побѣдительтъ гладиаторъ?

— На хилядата седемъ.

— Увѣренъ ли си че толкосъ?

— Да; но срамота е да мыслишъ повече за парятъ отъ колкото за честта. Ехъ, Римляны! во всичкытъ си работы сте Римляны.

— Не ма обиждай, Главке, и туй като казваше мѣдното лице на мадиатора са причерви. Азъ и за едното и за другото мыслижъ, ако да не гледахъ на парятъ ставахъ ли гладиаторъ?

— Низскы чувства! желажъ да са навыешъ; сребролюбецътъ ниюга не быза герой.

— Азъ не съмъ сребролюбецъ, рече Лидонъ гордо и срапто и са оттегли въ еднѣ жгълъ на стаята.